

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2358/2020
21.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милија Трифуновић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Народне скупштине, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 598/20 од 15.05.2020. године, у седници одржаној 21.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 598/20 од 15.05.2020. године, у односу на став трећи изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1176/13 од 27.11.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћених дневница за учешће у раду за време заседања Народне скупштине Републике Србије и њених одбора, сходно одредби члана 10. став 1. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије, за 190 неисплаћених дневница (евиденција потписима), за временски период од 01.01.2010. године до 31.05.2012. године, исплати износ од 252.847,94 динара (нето износ) и то појединачно одређене месечне износе, са законском затезном каматом од датума доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену да тужиоцу на име неисплаћених дневница за учешће у раду за време заседања Народне скупштине Републике Србије и њених одбора, сходно одредби члана 10. став 1. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије, за 190 неисплаћених дневница за временски период од 21.12.2009. године до 31.05.2012. године, исплати износ преко износа досуђеног ставом првим изреке пресуде до траженог износа од 520.879,49 динара (нето износ) и то појединачно одређене износе, са законском затезном каматом од датума доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора сходно одредби члана 21. Закона о примањима народних посланика

у Народној скупштини Републике Србије за 2009, 2010, 2011. и 2012. годину, исплати износ од 87.227,60 динара (нето износ) и то појединачно одређене износе, са законском затезном каматом почев од датума доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, утврђено је да је тужба тужиоца повучена у делу у коме је тужилац тражио да суд обавезе тужену да тужиоцу исплати износе из става првог, другог и трећег изреке пресуде обрачунатим у бруто износима. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади на име трошкова парничног поступка укупан износ од 321.856,90 динара, са законском затезном каматом од 27.11.2019. године, као дана пресуђења, па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 598/20 од 15.05.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и петом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда у ставу другом изреке. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора сходно одредби члана 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије за 2009, 2010, 2011. и 2012. годину исплати износ од 87.227,60 динара (нето износ) у појединачним износима за сваку годину са припадајућом законском затезном каматом. Ставом четвртим изреке одбачена је као недозвољена жалба тужиоца у односу на став први изреке првостепене пресуде. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован захтев странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде, у односу на став трећи изреке, ревизију је благовремено изјавио тужилац, због погрешне примене материјалног права с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био народни посланик у Народној скупштини Републике Србије, у периоду од јуна 2008. године закључно са мајем 2012. године. Решењем административног одбора Народне скупштине Републике Србије примљен је на стални рад и утврђен му је коефицијент за обрачун и исплату плате у висини 8.60. У спорном периоду тужилац је присуствовао на 190 седница Скупштине и њених одбора, а како му тужена није исплатила дневнице и регрес за коришћење годишњег одмора за 2009, 2010, 2011. и 2012. годину, то је првостепени суд применом одредби члана 10. и 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини РС, усвојио тужбени захтев тужиоца, у нето износу, а висину је утврдио из налаза вештака.

Другостепени суд је оценио да је у делу за накнаду регреса за коришћење годишњег одмора првостепени суд погрешно применио материјално право, јер се у конкретном случају на народне посланике на сталном раду у Народној Скупштини

примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама. Применом одредбе члана 4. став 2. наведеног закона, тужиоцу је накнада за регрес за коришћење годишњег одмора већ урачуната у коефицијент, па је другостепени суд преиначио првостепену одлуку у наведеном делу и одбио захтев тужиоца.

По оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је правилно применио материјално право и одбио захтев тужиоца за накнаду регреса за коришћење годишњег одмора.

Одредбом члана 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр.34/2001, 62/2006...21/2016), уређује се начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања између осталог и народног посланика на сталном раду у Народној скупштини. Плата лица из члана 1. овог закона према правилима из члана 2. утврђује се на основу основице за обрачун плата, коефицијената, додатака на плату и обавеза које запослени плаћа по основу пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање и плату у складу са законом.

Одредбом члана 3. став 2. истог закона прописано је да основицу за обрачун и исплату плата за председника Републике, народне посланике и именована, постављена и запослена лица у службама председника Републике и Народне скупштине Републике Србије утврђује Административни одбор Народне скупштине, у складу са средствима обезбеђеним у буџету Републике Србије.

Према правилима из члана 4. истог закона коефицијент изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему и садржи додаток на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење одмора.

Одредбом члана 13. истог закона, прописано је да изабрано, именовано и постављено лице и запослени који за пуно радно време, до примене коефицијената према члану 7, 8. и 9. овог закона, остварује плату увећану по основу додатка за исхрану у току рада и месечног износа регреса за годишњи одмор утврђеног актом Владе, у већем износу од плате обрачунате по одредбама овог закона, исплата плате вршиће се у затеченом износу све док плата која му припада по одредбама овог закона не достигне тај износ, а најдуже до 31. децембра 2001. године, док је одредбом члана 15. став 1. тачка 3. предвиђено да даном ступања на снагу овог закона престају да важе чланови 6, 8. и 8а Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије („Службени гласник РС“, број 7/91, 44/98).

Одредбом члана 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије („Службени гласник РС“ број 7/91...44/98), прописано је да народном посланику на сталном раду у Скупштини припада регрес за коришћење годишњег одмора у износу од 60% од просечне зараде по запосленом у Републици исплаћене у последња три месеца. Чланом 25. истог закона, предвиђено је да се примања народних посланика (чланови 10-24. Закона), обрачунавају у висини утврђеној овим законом ако посебним законом или прописом донетим на основу закона, није другачије одређено.

Имајући у виду наведене норме, народном посланику на сталном раду у Народној скупштини не припада право на регрес за коришћење годишњег одмора у смислу члана 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини

Републике Србије. На обрачун плата и додатака на плате народних посланика примењује се Закон о платама у државним органима и јавним службама (посебан закон), па како је у конкретном случају додатак на плату (накнада за регрес) већ садржан у коефицијенту, то је правилно побијаном одлуком захтев тужиоца одбијен.

Неосновано је позивање ревидента на погрешну примену материјалног права.

Наиме, неоснован је навод ревизије да је на потраживање тужиоца у конкретном случају требало да се примени одредба члана 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије, јер је примена наведене одредбе искључена одредбом члана 25. истог закона, с обзиром да је посебним законом и то Законом о платама у државним органима и јавним службама, у члану 4. прописано да је у коефицијенту за обрачун плате садржан и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора.

Такође, супротно наводима ревизије, чињеница да су чланом 15. Закона о платама у државним органима и јавним службама, стављене ван снаге одредбе члана 6, 8. и 8а, али не и члан 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије, није од значаја имајући у виду да је чланом 13. Закона о платама у државним органима и јавним службама, предвиђено да ће се исплата плате (па и додатака), вршити најдуже до 31.12.2001. године, те да је на овај начин ограничена примена и члана 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, одбијен је и захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Имајући у виду изнето, одлучено је као у изреци применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић